

CATALUNYA 2001: 12 CONTRA 123

Miquel Sellarès

Si hi ha una possibilitat de reconstrucció nacional dels Països Catalans, aquesta es dona ineludiblement perquè al Principat de Catalunya es mantingui una majoria nacional catalana que faci possible la consolidació i l'extensió de la consciència nacional i doni suport als sectors nacionals i progressistes que estan lluitant pel seu retrobament a les Illes Balears i al País Valencià, i així ha estat, amb els seus més i menys, durant aquests últims vint-i-cinc anys.

Però avui, quan a les Balears, encara que amb dificultats, un govern progressista comença a vestir una societat nacional, i al País Valencià, tot i la majoria absoluta del PP, hi ha signes socials polítics i també generacionals per creure que es pot capgirar la situació, el perill és al Principat, que ha perdut la força, la il·lusió i la fermesa de creure's i de ser l'avantguarda i la paret mestra de la reconstrucció nacional dels Països Catalans.

Hi ha un cansament i un esgotament en el si dels dos grans projectes polítics

que han liderat l'últim quart de segle i en les institucions que són fruit de la transició democràtica, CiU i el PSC-PSOE. Tot i ser conscients que tot el que s'ha aconseguit en el camp nacional i local és obra d'aquestes dues grans forces polítiques, avui hi ha una sensació d'*impasse*, que no és una crisi política i social oberta perquè aquesta situació es dona en un moment econòmic suposadament bo, després d'anys i anys d'haver fet arribar missatges a la ciutadania catalana que el nostre govern de la Generalitat i les seves institucions tenien veritablement poder, a més de repetir-nos dia a dia que havíem aconseguit la normalització democràtica, i tot plegat acompanyat d'una potser inconscient desmuntada societat civil i l'extensió d'un complex i d'un autoodi que no han permès dotar el nostre país d'uns elements bàsics: la consciència nacional i l'autoestima.

Vint-i-cinc anys després, els més diversos i plurals especialistes polítics jurídics i econòmics s'adonen de la de-

cadència institucional, política, cultural i econòmica, i no saben com transmetre a la ciutadania la realitat que comportaria trencar alguns dels més importants tabús de la transició, com ara que Catalunya va negociar la Constitució, l'Estatut i moltes de les lleis que durant tots aquests anys han reduït i reduït les nostres possibilitats de sobirania.

Penso que l'any 2001 pot ser vital per al sacsejament i la represa que cal fer a Catalunya i que caldrà posar els veritables problemes sobre la taula de negociació, els quals no són ni el postpujolisme ni l'esquizofrènia dels successors, ni el maragallisme; sinó, això sí, el fet que caldrà explicar a les noves generacions, que ja no tenen el vicis i els tics del franquisme i del postfranquisme, que les nostres institucions fruit del franquisme no ens donen sobirania i no van més enllà del poder d'una gran diputació provincial i que no hi ha hagut cap avenç en el reconeixement de la plurinacionalitat de l'estat i que cal revisar el pacte de la transició per una ge-

Segons Miquel Sellarès, "Catalunya avui ha d'aguantar el sarcasme de veure com 12 diputats del PP s'imposen sobre la gran majoria nacional i progressista que representen els altres 123 diputats". A la foto, Pasqual Maragall s'adreça en un discurs als membres del Parlament català.

neració de polítics que no tingui cap hipoteca amb el passat.

O som capaços d'afrontar els problemes, amb majúscules, que he esmentat, o no sols Catalunya pot perdre la seva identitat cultural i lingüística sinó que avui està en perill la seva economia, les seves infraestructures i la seva capacitat d'innovació.

És lamentable que avui perdem el temps amb disquisicions intel·lectuals sobre si "nacionalisme o catalanisme" i que intentem trobar en el cas del nacionalisme tots els aspectes negatius quan, avui, l'únic i veritable i seriós nacionalisme existent, l'espanyol, està en plena efervescència i consolidació; el seu estat-nació i la seva cultura que uns innocents polítics catalanistes pretenien regenerar, avui no sols ens vol regenerar a nosaltres sinó que el que pretén és la nostra assimilació, perquè el que hem de tenir clar és que mentre nosaltres ens movem entre el dubte i el complex, el nacionalisme espanyol d'estat té projecte i gaudeix del suport i la solidaritat dels altres estats-nació que volen una Europa en què ells representin la pluralitat.

Catalunya des de fa prop d'un any ha caigut a la trampa del nacionalisme es-

panyol, avui fortament representat pel PP, que ha aconseguit que no hi hagi política catalana a Catalunya i la política que es fa a Catalunya és de supeditació a l'esquema estatal.

Catalunya, que va ser diferent a les seves eleccions a la Generalitat de Catalunya, i que va demostrar que a Catalunya el PP és un fet marginal, avui ha d'aguantar el sarcasme de veure com 12 diputats del PP s'imposen sobre la gran majoria nacional i progressista que representen els altres 123 diputats.

És, doncs, el moment de reaccionar, i si no hi ha hipoteques inconfessables o pactes antinatura, els ciutadans que van votar 123 diputats al Parlament de Catalunya tenen dret a exigir que la seva majoria social i nacional s'imposi.

Retrobem doncs, allò que ha fet forta Catalunya: la unitat. L'experiència de vint anys d'una Catalunya dual de convergents i socialistes enfrontats s'ha d'acabar, el que es podia aconseguir ja està fet, ara torna a ser el moment de fer un pas endavant en què caldrà canviar, que és una cosa molt important, i és que en la transició democràtica hi havia una gran part del poble que empenyia els seus dirigents. Ara, els ciutadans creuen que tenen representants, que tenen insti-

tucions i, per què no dir-ho, que paguen amb els impostos els seus polítics, i per això els exigeixen que, amb seny, evitentment, s'arrisquin alguna vegada, i sobretot que no els enganyin pel que fa a les possibilitats i a la realitat.

L'actitud de milers i milers de ciutadans a la manifestació en solidaritat per Ernest Lluch podria ser un toc d'alerta per a una classe política que cal que reaccionari.

El 2001 ha de ser, doncs, el de la revolta intel·lectual i política que permeti que Catalunya torni a ser la punta de llança de la reconstrucció nacional dels Països Catalans i ens hem de preparar per assaltar la paret amb què, amb molta habilitat, el nacionalisme espanyol ha encerclat els nostres Països.

Els nostres 123 diputats tenen la gran responsabilitat d'exigir i d'exigir-se d'exercir de gran majoria social i nacional, avançant en un projecte de reconstrucció nacional clar en processos possibles de consens a l'entorn de la política i pel que fa a l'estat, la llengua, el finançament, el model policíaca i la immigració, que seran els problemes cabdals d'aquesta legislatura

Director de 'Debat Nacionalista'

SEGLE PRIMER DESPRÉS DE PUJOL

Antoni Gutiérrez Díaz

Es miri per on es miri, les inquietuds en l'àmbit polític nacional català giren al voltant de l'anunciada desaparició de Jordi Pujol de la primera línia, que ha estat ocupada gairebé en exclusiva durant vint anys pel primer president de la Generalitat de Catalunya elegit democràticament després de la dictadura franquista.

I és que, malgrat la valoració crítica que des de l'oposició i fins i tot des del seu entorn ha intentat desacreditar-lo o guanyar-lo electoralment, el pujolisme —astuta expressió del nacionalisme conservador, populista i hàbilment pragmàtic— ha aconseguit marcar tota la políti-

ca catalana, i quan dic "tota" vull dir no sols la del seu camp, sinó també la del camp de l'oposició. Aquest fet, que en certa manera apunta aspectes de la personalitat de Jordi Pujol i de la seva capacitat —i que no és el meu objectiu valorar—, és un dels elements que marquen els primers capítols del canvi o del canvi a Catalunya.

Sembla que Properci, poeta elegíac llatí del segle I aC, va dir: "Amb tot, aquest segle no canviarà els meus costums: sàpiga cada u anar pel seu camí". No sé si Jordi Pujol ha llegit Properci, però el fet és que, si ho hem de jutjar

per com enfronta la configuració del nou escenari i els interrogants que comporta per a la seva organització, Pujol pot ser considerat com un membre eminent de l'*escuela properciana*. Una mostra exemplar de la seva doctrina ens l'ha ofert en el seu discurs inaugural de l'XI Congrés de CDC: com si res no hagués de passar en el futur immediat, continua enganxat al timó de la nau exhibint la seva habilitat de navegant a la vista: "Amb tot, aquest segle no canviarà els meus costums".

Però la realitat política no es deté, tot i que Pujol vulgui parar el sol i que el